

[H. C. Hansen.]

ved samtidig, at vore problemer stadig er store.

En del af regeringens medlemmer er begyndt at skimte en lysning, finansministeren endda et vendepunkt. Handelsministeren er dog af den opfattelse, at vendingen ikke bør give anledning til mere end en behersket form for optimisme. Ordet vendepunkt er vel ret beset også et for stærkt ord. Realiteten er — og jeg tror ikke, der er uenighed mellem mig og finansministeren herom —, at den fortsatte forringelse af vort bytteforhold er ophørt — i hvert fald i denne omgang.

Men er lysningen almindelig? Hvordan står det egentlig til med forbedringen af vore økonomiske forhold? Det må vel især være valutaisituationen, man tænker på, da prisudviklingen og produktions- og beskæftigelsesforholdene sandelig ikke giver anledning til større tilfredshed.

Den højtærede handelsminister oplyste, at valutaunderskuddet i 1950 havde været 380 mill. kr. svarende til et valutaforbrug pr. halvår på knap 200 mill. kr., og at underskuddet i første halvdel af indeværende år beløb sig til 165 mill. kr. For det kommende år indtil midten af 1952 skønnede handelsministeren, at det udækkede underskud ville blive ca. 100 mill. kr. pr. halvår, og det må vel være denne nedadgående linie i underskuddet, der ligger bag den fremførte optimisme. Den højtærede handelsminister undlod at se længere frem end til midten af næste år, og det kan også være svært nok at skønne videre fremefter i de urolige tider, vi lever i, hvis det da ikke skyldes ulyst til at beskæftige sig med en periode, hvor vor valutahimmel øjensynlig vil blive mere overskyet. Vi må jo ikke glemme, at underskuddet i øjeblikket uden Marshallhjælp andrager ca. 300 mill. kr. halvårlig, og at Marshallhjælpen efter alt at dømme opfører sig i løbet af det kommende år.

Den højtærede statsminister udtalte i regeringens programtale, at man foreløbig ville se tiden an, før man ville tage stilling til udformningen af den økonomiske politik på længere sigt. Det bliver regeringens ansvar. Mener regeringen, at vi uden videre kan vente med f. eks. at tage vort dollarproblem op til nærmere drøftelse? Jeg ved meget vel, at vor dollarstilling i øjeblikket kan betragtes som ret tilfredsstillende, men hvad agter regeringen at gøre med henblik på den situation, der indtræder, når de ekstraordinære dollarindtægter bortfalder? Vi ved jo alle, at dette kan ske på et tidspunkt,

da samtidig store gældsbeløb i dollar falder.

Mon ikke regeringen iøvrigt skulle instruere sin presse lidt på dette punkt? Jeg ser f. eks., at „Fyns Tidende“ fortæller, at socialdemokratiets kritik af regeringen er bestemt af, at nu har regeringen gennemført de ubehagelige foranstaltninger — at vi har stemt for dem, bortser man fra med klædelig beskedenhed —, og nu blæser der mildere luftninger o. s. v. Det er da vist ikke særlig klogt at lade regeringspressen skrive sådan, når vi allesammen i denne sal kender til de betydelige vanskeligheder, der venter os i 1952.

Både statsministeren og finansministeren var meget tilbageholdende i deres omtale af det sidste års prisudvikling og udsigterne fremover på dette område. Og det kan man jo forstå. Jeg står her med en af det konservative partis valgtryksager. Den drejer sig kun om priserne. Med store typer hedder det — jeg anmoder om tilladelse til et kort citat og til enkelte andre senere —:

„Siden den socialdemokratiske regering tiltrådte i 1947, er det blevet 793 kr. dyrere om året for en almindelig dansk familie at eksistere“.

Og dette tema spilles så igennem i hele pjecen. Hvad ville denne regering sige til, om vi førte en agitation, der gav den skylden for, at det i det ene år, den har været ved magten, er blevet ca. 1100 kr. dyrere for en almindelig familie at eksistere? Fæld Hedtoft, så falder priserne! råbte man fra plakater og talerstole. Skammer man sig ikke i dag over denne propaganda? Venstre var ikke bedre. Dette parti kørte den samme linie. Jeg har deres valgtryksag ved hånden, hvis man ønsker dokumentation.

Det svage fald, vi har kunnet se i engrospristallet i det sidste par måneder, synes jeg ikke regeringen skal tage æren for. Det skyldes dels udefra kommende prisfald, dels den indsats, der blev gjort under forårets forligsforhandlinger, ikke mindst fra socialdemokratiets side, for at bremse stigningen i priserne for landbrugsvarer på hjemmemarkedet. Nu har socialdemokratiet forelagt sit forslag til en ny prislov med det formål at beskytte forbrugerne og bremse de hjemlige tendenser til at øge prisstigningerne. Jeg håber, vi sagligt kan nå et resultat her under de kommende forhandlinger.

Hvordan ser regeringen iøvrigt på den fremtidige prisudvikling og mulighederne for at bremse prisstigningerne? Den forbedring i bytteforholdet, der er indtruffet, er jo ikke først og fremmest en følge af lavere